

การพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการเขียนสะกดคำ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โดย
ว่าที่ร้อยตรีภวัต เพ็งประเดิม

โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี 1 (บ้านเก่าวิทยา)
ตำบลบ้านเก่า อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แต่ปัจจุบันการใช้ภาษาในการพูดและการอ่านออกเสียงในชีวิตประจำวันของคนไทยส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง ซึ่งสังเกตได้จากการที่ได้ยิน หรือได้ฟังจากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หรือ การพูดคุยกันของคนในสังคม โดยเฉพาะการออกเสียงคำที่มี ร, ล, ว ควบกล้ำ ซึ่งปัญหานี้ นักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยต่างก็ให้ความสำคัญเห็นว่าภาษาไทยไม่เคยมีวิบัติในตัวเอง หากแต่วิบัติเพราะคนใช้ไม่รู้จริงใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ผิดๆ จนทำให้ภาษาวิบัติ เนื่องจากคนไทยในปัจจุบัน มักจะพูดเสียงที่มี ร, ล, ว ควบกล้ำ และเสียง ร ไม่ได้ เช่น พูดคำว่า น้ำปลา เป็น น้ำ ปา, คุณครู เป็น คุณคูลู, หรือ ดีกว่า เป็น ดีฝ่า เป็นต้น

(สิทธิ พิณจิววดล, 2550, หน้า 1 -2)

ปัญหาการใช้ภาษาไทยเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย และได้มีผู้พยายามที่จะรักษาความถูกต้องปลูกจิตสำนึกเพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทย โดยดำเนินการแก้ไขการใช้ภาษาที่ผิด ๆ ด้วยวิธีการอันหลากหลาย เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องซึ่งที่ผ่านมาั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ได้ทรงห่วงใย และเห็นความสำคัญของภาษาไทย จึงทรงมีพระราชดำรัสในที่ประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 ว่า “ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาเป็นของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่ค่อยแข็งแรง เขาต้องพยายามหาทางที่จะสร้างภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะด้านในการรักษาภาษานี้มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ ในทางออกเสียง คือ ให้ออกเสียงถูกต้องให้ชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธี หมายความว่า วิธีใช้คำมาประกอบประโยคนับเป็นปัญหาสำคัญ ปัญหาที่สาม คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทยที่พวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้”

นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางในทุกระดับการศึกษาของประเทศ ให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย ในทุกช่วงชั้น เนื่องจากเป็นพื้นฐาน ที่ทุกคนต้องได้รับการเรียนรู้พัฒนาทักษะในสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมากกว่าสาระอื่นๆ ในหลักสูตรสถานศึกษาจึงได้

กำหนดคุณภาพของผู้เรียน เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถดังนี้

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 22 - 23)

1. สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
2. สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์คิดอย่างมีเหตุผล และคิดอย่างเป็นระบบ
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้ และใช้ภาษาในการพัฒนาตนเอง และสร้างสรรค์งานอาชีพ
5. ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษา และความเป็นไทย ภูมิใจ และชื่นชมในวรรณคดี และวรรณกรรม ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย
6. สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกาลเทศะ และบุคคล
7. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย
8. มีคุณธรรมจริยธรรม มีวิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกล และลึกซึ้งตามหลักสูตรสถานศึกษา

การสร้างฐานภาษาไทยต้องเริ่มสร้างตั้งแต่เด็กเพราะนักเรียนระดับช่วงชั้นต้น ๆ ใช้ทักษะในการจำแนกประเภทของคำ และการใช้คำไม่คล่อง ขาดทักษะการสังเกต ขาดทักษะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และจะสะสมติดตัวไป เมื่อเรียนในชั้นสูงต่อไป จะมีคำต่าง ๆ ให้เรียนรู้มากขึ้น อาจทำให้สับสนได้เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานของเด็กไทยที่จะต้องเรียนรู้และนำไปสู่การเรียนรู้ในวิชาการสาขาต่าง ๆ ซึ่งการสร้างทักษะด้านภาษาให้แน่นเหมือนตึกที่วางรากฐานดี โดยอาจจะช้าแต่ถ้าวางรากฐานดีแล้วการก่อสร้างส่วนบนก็ทำได้เร็วฐานของการเรียนภาษา คืออักษรวิธีที่เริ่มด้วยการรู้จักพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านออกเสียง หัดเขียน รู้จักแบบแผนตัวอักษร ฝึกคัดลายมือ สิ่งเหล่านี้จะช่วยแก้ปัญหาที่ว่าลูกศิษย์เขียนอะไรไม่เป็นเลย อ่านออกเสียงวรรณยุกต์ ตัว ร, ล, ว ควบกกล้าผิด ดังนั้นการแก้ไขปัญหาการอ่านและเขียนภาษาไทยในขณะนี้ เป็นปัญหาเร่งด่วน ที่ครูผู้สอนทุกคนไม่เฉพาะแต่ครูภาษาไทยเท่านั้นที่ ต้องร่วมมือร่วมใจ

กันแก้ไขเพื่อให้เยาวชนผู้เป็นอนาคตของชาติ มีการพัฒนา หรือได้รับการแก้ไขปัญหา ด้วยเหตุที่ว่า หากเยาวชนของไทยอ่านออกเสียงไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้อง การเรียนรู้สรรพวิชาต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีดมน เพราะทักษะการอ่าน เขียน เป็นทักษะพื้นฐานจำเป็นในการรับสาร ส่งสาร นอกเหนือจากทักษะฟัง คู พุด ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการที่มุ่งจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับตัวนักเรียน เกื้อกูลต่อชีวิตจริง และฝึกฝนทักษะการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไทยไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแท้จริงโดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542, มาตรา 22) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนสะกดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานทางภาษาที่สำคัญในการศึกษาในชั้นสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการรายงาน

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ผลการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความสามารถ/ทักษะการสะกดคำที่สอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการรายงาน

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย 1 เพื่อการทดลองใช้ คือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 9 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

กลุ่มเป้าหมาย 2 เพื่อการใช้นวัตกรรม คือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 39 คน โรงเรียนกุดตุ้มวิทยา อำเภอเมือง
ชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2551

ตัวแปรที่ใช้ในการรายงาน

ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(ผลการเรียนรู้) เรื่อง ทักษะการเขียนสะกดคำ
2. ทักษะ/ความสามารถเรื่อง การเขียนสะกดคำ
3. ความคิดเห็น/ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เนื้อหา/สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ เสียงในภาษา(เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หรือเสียงสะกด) มาตราตัวสะกดในแม่
ต่างๆ เช่น แม่กน แม่กก แม่กด

ระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ระหว่างวันที่ 2 มิถุนายน 2568 ถึง 11 กรกฎาคม 2568
จำนวน 3 ชั่วโมง/สัปดาห์ รวม 18 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง สื่อที่ใช้ในการประกอบการจัดการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
จำนวน 30 แบบฝึก

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนกุดตุ้มวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ
จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 39 คน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าทางการเรียน (\bar{D}) ที่ได้จาก
ผลต่างของคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จากการใช้แบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น ภายหลังจากการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการ
เขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และผลการ
ประเมินตามสภาพจริงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

แบบทดสอบ หมายถึง ข้อสอบวัดความรู้ในความเข้าใจเนื้อหาสาระเรื่องการเขียนสะกดคำ ตามหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นข้อสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้รายงาน สร้างขึ้น

การพัฒนาแบบฝึกทักษะ หมายถึง การพัฒนาแบบฝึกเสริม ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน โดยเน้นการสอน แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง เสียงในภาษา(เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หรือเสียงสะกด) สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น

ประสิทธิภาพของนวัตกรรม หมายถึง นวัตกรรมที่ได้ประเมินตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบ ระหว่างการใช้นวัตกรรม แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบ หลังการใช้นวัตกรรม แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. สาระหลักกลุ่มวิชาภาษาไทย
4. ความหมายของแบบฝึก
5. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
6. หลักในการสร้างแบบฝึก
7. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
8. ประสิทธิภาพของแบบฝึก
9. การฝึกการเขียน
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) คือ หลักสูตรสำหรับการจัดการศึกษาในระบบจำนวน ระยะเวลา 12 ปี ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งพัฒนาคนให้สมบูรณ์ มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย ปัญญา และสังคม สามารถพึ่งตนเองได้ ร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม

การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การจัดการศึกษาตามแนวทางที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544 นั้น เห็นได้ว่ามุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้สอนและผู้จัดการศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้ชี้ให้จำ มาเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ เป็นผู้ช่วยเหลือส่งเสริม สนับสนุน ให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนเพื่อนำไปสร้างสรรค์ความรู้ของตนเอง นอกจากนี้จะมุ่งปลูกฝังด้านปัญญา พัฒนาการคิดของผู้เรียนให้มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณแล้ว ยังมุ่งพัฒนาความสามารถทางอารมณ์ โดยการปลูกฝังให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนเองเข้าใจตนเอง เห็นอกเห็นใจผู้อื่นสามารถแก้ปัญหาข้อขัดแย้งทางอารมณ์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสถานที่ศึกษาต้องมุ่งเน้นการเรียนรู้หรือยุทธศาสตร์การสอนสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้สอนต้องระลึกถึงอยู่เสมอก็คือ การช่วยเหลือให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน และสังคม แม้ว่าผู้เรียนจะมีความแตกต่างกันตาม ด้านอารมณ์และด้าน

สังคมเป็นสำคัญการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ผู้สอนต้องคำนึงถึงพัฒนาการทางด้านร่างกายและสติปัญญา วิธีการเรียนรู้ ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียน เป็นระยะอย่างต่อเนื่อง การจัดการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้นจึงควรนำรูปแบบ และวิธีการสอนที่หลากหลายเข้ามาใช้โดยมุ่งเน้นจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกับ การเรียนรู้ตามธรรมชาติ การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง และการเรียนรู้แบบบูรณาการ การใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และการเรียนรู้คุณธรรม ทั้งนี้ ต้องพยายามนำกระบวนการจัดการ กระบวนการการอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม กระบวนการการคิดและกระบวนการวิทยาศาสตร์ สอดแทรกในการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ เนื้อหาและกระบวนการต่างๆ ข้ามกลุ่มสาระการเรียนรู้ซึ่งเป็นการเรียนรู้ในลักษณะขององค์รวม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีแนวทางในการจัด ดังนี้

1. ยึดหยุ่น สนองความต้องการของผู้เรียน ชุมชน สังคม ประเทศชาติ โดย
 - สถานศึกษาเป็นผู้สร้างสาระการเรียนรู้รายภาค และรายปี
 - กำหนดเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนและเลือกในเรื่องเวลาเรียนได้
2. ทุกส่วนในสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
 - คณะกรรมการ โรงเรียนมีบทบาทในการร่วมคิด ร่วมวางแผน และร่วมตัดสินใจกับโรงเรียนตามรัฐธรรมนูญ
 - องค์กรภายนอก มีบทบาทในการกำกับ และประเมินคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน
3. มีความสมดุลทั้งสาระการเรียนรู้ เวลา และเป้าหมาย การพัฒนาผู้เรียน
 1. พัฒนาผู้เรียน ในลักษณะองค์รวม ให้มีความสมดุลในทุกช่วงชั้นของการจัดการศึกษา มีความพอดีระหว่าง
 - การเป็นผู้นำกับการเป็นผู้ตาม
 - ความสามารถในการทำงานเป็นหมู่คณะ กับ ความสามารถในการดำรงตนอย่างปัจเจกบุคคล
 - เสรีภาพกับความรับผิดชอบ
 - สมรรถนะในการแข่งขันและความสมถะ
 - การเห็นคุณค่าของวิทยาการสมัยใหม่กับความชื่นชมในภูมิปัญญาดั้งเดิม
 - การเพิ่มพูนทักษะและความสามารถเฉพาะทางกับการเพิ่มพูน คุณทริภาพและความรอบรู้ในภาพรวม

2. เน้น Capability Model มากกว่า Knowledge Model ทั้งนี้โดยเน้นการพัฒนาทักษะ (Skill-Based) มากกว่าความรู้ (Knowledge- Based)
3. มีความเสมอภาพและเท่าเทียมกันทางการศึกษา
 - คนปกติและผู้ด้อยโอกาสมีความเสมอภาคกันในการเรียนร่วมกัน
 - ผู้ที่จบหลักสูตรมีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด
4. ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้ตลอดชีวิตและการใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ มุ่งให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อให้
 - เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้
 - เป็นผู้ที่สะสมองค์ความรู้
 - มีความก้าวหน้าในอาชีพและการดำรงชีวิต
5. เสริมสร้างเอกภาพของชาติให้มีความพอดีระหว่างความเป็นไทยและความเป็นสากล
6. เปิดโอกาสให้มีการถ่ายโอนผลการเรียนรู้จากในระบบ นอกระบบ และการศึกษตามอัธยาศัย รวมทั้งการเทียบประสบการณ์

2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ , 2544) เป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญชำนาญในการใช้ภาษาจนเป็นการใช้ภาษาโดยอัตโนมัติ ขณะเดียวกันภาษาไทยก็ยังมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจะนำกฎเกณฑ์ทางภาษามาใช้ฝึกฝนจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์อันเป็นลักษณะของภาษาไทย ทั้งการอ่าน การฟัง เป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราวต่างๆ ประสบการณ์และความรู้ แสดงความรู้และประสบการณ์ ซึ่งจะต้องรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาให้ถูกต้อง สามารถเรียบเรียงความคิดเห็น ความรู้ และใช้ถ้อยคำได้อย่างถูกต้อง ตามความหมายและถูกต้องกับกาลเทศะและบุคคล อันเป็นมารยาททางสังคม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งทางวัฒนธรรม

ภาษาไทยมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่ วรรณคดีและวรรณกรรมต่างๆตลอดจนบทร้องเล่นของเด็ก เพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย เพลงพื้นบ้าน วรรณกรรมพื้นบ้าน ลำนวนภาษาอันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีคุณค่าทางความคิดขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ค่านิยมตลอดจนการถ่ายทอดสังคมในอดีต ซึ่งกล่าวไว้ในวรรณคดีและวรรณกรรม การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนวรรณคดี วรรณกรรม ภูมิปัญญาทางภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตที่แสดงถึงความเป็นไทย ผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาความเป็นไทยความงดงามของภาษาได้ กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันได้แสดงความรู้สึกนึกคิดไว้ในคำประพันธ์อันงดงามด้วยเสียงและการ

ใช้ถ้อยคำให้เกิดความเสนาะ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องศึกษาให้เกิดความซาบซึ้งและความภูมิใจในภาษาไทยและผลงานทางภาษา ซึ่งบรรพบุรุษได้สั่งสม และสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน และจะต้องสืบทอดต่อไปในอนาคตเพื่อความเป็นไปและวัฒนธรรมทางภาษา ดังนั้นผู้เรียนภาษาไทยเมื่อจบหลักสูตรการศึกษาพื้นฐานแล้ว ควรจะ

1. มีความสามารถในการสื่อสาร
2. มีความสามารถในการอ่าน การเขียน การพูด และการฟังอย่างดี
3. มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และใช้ภาษาไทยในการ

สร้างสรรค์งานอาชีพ

5. มีวัฒนธรรมและความเป็นไทย ชื่นชมในวรรณคดี และวรรณกรรมของชาติ
6. มีความรักความเป็นไทย และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย
7. มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง การดูและการพูด
8. มีคุณธรรมจริยธรรม

ลักษณะเฉพาะของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ตรงกันตามจุดมุ่งหมาย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดความต้องการ และความรู้สึกคำในภาษาไทย ย่อมประกอบด้วย เสียง รูปพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ และความหมาย ส่วนประโยคเป็นการเรียงคำตามหลักเกณฑ์ของภาษาและประโยคหลายประโยคเรียงเป็นข้อความ นอกจากนั้นคำในภาษาไทยยังมีเสียงหนักเสียงเบา มีระดับของภาษา ซึ่งต้องใช้ให้เหมาะแก่กาลเทศะและบุคคล ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามสภาพวัฒนธรรมของกลุ่มคน ตามสภาพของสังคม และเศรษฐกิจ การใช้ภาษาเป็นทักษะที่ผู้ใช้ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การฟัง การดูสื่อต่างๆและการพูด รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพและใช้อย่างคล่องแคล่ว มีวิจารณ์ญาณและมีคุณธรรม

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของคนในชาติเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจและใช้ภาษาในการประกอบกิจการงานทั้งส่วนตน ครอบครัว กิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การบันทึกเรื่องราวจากอดีตจนถึงปัจจุบันและเป็นวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้น การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้อง เหมาะสมในการสื่อสาร เป็นเครื่องมือการเรียนรู้แสวงหาความรู้และประสบการณ์เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษา ให้เกิดความซาบซึ้งและความภูมิใจในภาษาไทย โดยเฉพาะคุณค่าของวรรณคดีและภูมิปัญญาทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ไว้อันเป็นส่วนเสริมสร้างความงดงามของชีวิตการเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเกี่ยวพันกับความคิดของมนุษย์เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องส่งเสริม

ให้ผู้เรียนได้คิดอย่างสร้างสรรค์ คิดวิพากษ์ วิจารณ์ คิดตัดสินใจปัญหาและวินิจฉัยอย่างมีเหตุผล ขณะเดียวกันการใช้ภาษาอย่างมีเหตุผลในทางสร้างสรรค์และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงาม ย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษาให้เกิดความน่าเชื่อถือและภาคภูมิใจด้วย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้และประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ในการเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างพินิจพิเคราะห์ สามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ และใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ตรงตามความหมายและถูกต้องตามกาลเทศะบุคคล และมีประสิทธิภาพ

ภาษาในส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งผู้จะใช้จะต้องรู้จักใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังมีวรรณคดี วรรณกรรม ตลอดจนบทร้องเล่นของเด็ก เพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย เพลงพื้นบ้าน วรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่มีคุณค่า การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนวรรณคดี วรรณกรรม ภูมิปัญญาทางภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกรู้จักคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษาในบทประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองประเภทต่างๆ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งความภาคภูมิใจในสิ่งที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

วิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระภาษาไทยเป็นสาระที่เน้นการอ่าน เขียน ฟัง พูดและใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทยของโรงเรียนกุศุดัมมิยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 จึงได้กำหนดจุดหมายของหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนไว้ ดังนี้

1. สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี
2. สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและเป็นระบบ
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้ และใช้ภาษาไทยในการพัฒนาตนและสร้างสรรค์งานอาชีพ
5. ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย ความเป็นไทย มีความภาคภูมิใจและชื่นชมในวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย
6. สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล
7. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย

8. มีคุณธรรมจริยธรรม มีวิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกลและลึกซึ้ง

3. สาระหลักกลุ่มวิชาภาษาไทย

รายละเอียดของหลักสูตรภาษาไทยเป็นองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้และคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมประกอบด้วย

สาระที่ 1 การอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อความ เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี ประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคมและชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็นวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่าง เห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย

ทัศนีย์ สุภเมธี (ม.ป.ป. : 51 - 53) ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษาไทยเพื่อให้เกิดทักษะทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีหลักปฏิบัติดังนี้

1. ฟังไปที่ละอย่าง ๆ ก่อนและฝึกให้สัมพันธ์กัน ทักษะอย่างหนึ่งมักส่งเสริมทักษะอื่น ๆ ด้วยเสมอ

2. ฝึกจากสิ่งที่ย้ายไปหายาก
3. ให้เด็กมีความสนใจและเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นเอง อย่าใช้การบังคับ
4. พยายามจัดประสบการณ์และกิจกรรมให้ได้กระทำอยู่เสมอ
5. ควรมีการวัดผลประเมินผลสม่ำเสมอ
6. สอนให้เกิดความรู้ โดยจัดให้ทำกิจกรรม และใช้อุปกรณ์มาประกอบการสอน เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง
7. สอนให้เกิดทัศนคติ
8. สอนให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนจะต้องพยายามฝึกฝนให้เด็กใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว

4. ความหมายของแบบฝึก

สมศักดิ์ สันธุระเวช (2524:106) กล่าวว่า แบบฝึก คือการจัดประสบการณ์ที่เน้นการฝึกหัด เพื่อให้เกิดความจำจนกระทั่งสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติ ขั้นตอนในการสอนก็มักจะเริ่มต้นด้วยการบอก หรือทำให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้เรียนทำตามและฝึกหัดเรื่อยไปจนกระทั่งจำและทำได้โดยอัตโนมัติ

สุรสิงห์ นิลขร (2527:7) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็นการจัดสภาพการณ์เป็นการฝึกฝนทบทวนสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนในชั่วโมงเพื่อให้เกิดความรู้เรื่องนั้น นอกจากนั้นยังช่วยตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ได้

วาสนา สุวัฒน์ (2530:11) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำหรือทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้วทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและพัฒนาทักษะซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้

อัจฉรา ชิวพันธ์ และคนอื่น ๆ (2532:102) ได้กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ และนำความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง คล่องแคล่ว

.....

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อ สิ่งเร้า หรือกิจกรรมที่ควรสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้วจนกระทั่งสามารถนำความรู้ไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ ถูกต้อง คล่องแคล่ว แม่นยำ แบบฝึกจึงเป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์กับผู้เรียน และยังช่วยให้นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจากแบบฝึกที่ครูสร้าง

5. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกเพื่อให้มีคุณภาพ ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา เพราะการเรียนการสอนจะได้ผลดีควรใช้แบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ใช้แนวทฤษฎีและจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกที่มีความสอดคล้องกับทฤษฎีที่สำคัญดังนี้

ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectioned Theory) ของธอร์นไคค์ (Thorndike) เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละขั้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยกฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ (กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2528:175-180)

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำย่อมเกิดความพึงพอใจ แต่ถ้าไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำ จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้องโดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

3. กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of Effect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจย่อมไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย

ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกรียาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้าและการตอบสนอง ใจความสำคัญของทฤษฎีนี้คือ (ชม ภูมิภาค. 2523:165-170)

1. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการตอบสนอง โดยมีลักษณะทางการสอบและการเรียนที่สัมพันธ์กันมากขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกิดความพึงพอใจ ผู้สอนจึงต้องหาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากที่สุด

2. การฝึกฝน (Practice) ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัดหรือการฝึกซ้ำเพื่อให้เกิดทักษะในการเขียน

3. การรู้ผลการกระทำ (Feedback) ได้แก่ การที่สามารถให้ผู้เรียนได้รู้ผลการปฏิบัติหน้าที่ได้ทันที เพื่อจะทำให้ผู้เรียนได้ปรับพฤติกรรมได้ถูกต้อง อันเป็นการเรียนรู้ที่ดี

4. การสรุปเป็นกฎเกณฑ์ (Generalization) ได้แก่ การจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถสร้างความคิดรวบยอด จนกระทั่งสรุปเป็นกฎเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้

พรธณี ชูทัย (2522:192-195) ได้สรุปแนวความคิดของนักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและการใช้แบบฝึกว่าควรประกอบด้วย

1. แนวคิดในเรื่องกฎแห่งผลของธอร์นไดค์ (Thorndike) แบบฝึกที่สร้างขึ้นตามหลักจิตวิทยาข้อนี้ ต้องให้นักเรียน ทำแบบฝึกหัดนั้นได้พอสมควรและควรมีคำเฉลยให้นักเรียนสามารถหาคำตอบได้ หลังจากทำแบบฝึกเสร็จแล้ว

2. แนวคิดในเรื่องการฝึกหัดของวัตสัน (Watson) การสร้างแบบฝึกตามหลักจิตวิทยานี้ ควรเน้นให้มีการกระทำซ้ำ ๆ เพื่อให้จำได้นาน แล้วสามารถเขียนได้ถูกต้อง เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกหัดอยู่เสมอ

3. แนวคิดในการเสริมแรงของธอร์นไดค์ (Thorndike) ในการสอนฝึกทักษะนั้น ครูควรให้การเสริมแรง โดยการให้กำลังใจอย่างดีแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และรู้สึกประสบความสำเร็จในงานที่ทำ

นอกจากนี้แรงจูงใจก็นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียน ครูต้องกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตื่นตัวอยากรู้อยากเรียน แบบฝึกที่น่าสนใจ จะเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเรียนอยากทำอยากฝึกและเกิดการเรียนรู้ในที่สุด

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2536:65-73) กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกว่า ต้องยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องมาสร้างแบบฝึก ซึ่งจะใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศ และสภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพควรคำนึงถึง สิ่งต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจทางภาษาแตกต่างกัน ก่อนสอนควรมีการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กเสียก่อน เด็กคนใดมีความสามารถสูงก็ให้การสนับสนุนให้มีทักษะสูงยิ่งขึ้นไปอีก ส่วนเด็กคนใดมีทักษะต่ำ ควรพยายามซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษ

2. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะการเขียนได้คล่องแคล่วชำนาญ ก็เพราะมีประสบการณ์ตรงจากการลงมือกระทำด้วยตนเอง จึงเป็นโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้มากที่สุด

3. การเรียนจากการฝึกฝน (Law of Exercise) การฝึกฝนเป็นกฎการเรียนรู้ของนักจิตวิทยาชื่อ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝน หรือกระทำซ้ำผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดี มีความรู้ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดี ถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝน ได้ทำแบบฝึกหัด ได้ใช้ภาษามากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะดีมากขึ้นเท่านั้น

4. กฎแห่งผล (Law of Effect) นักเรียนได้เรียนแล้วย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเมื่อมีงานให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูควรรีบตรวจและคืนนักเรียนโดยรวดเร็ว ผู้เรียนจะมีความพึงพอใจที่ได้รับผลการเรียน

5. กฎการใช้และไม่ได้ใช้ (Law of Use and Disuse) ภาษาเป็นวิชาทักษะต้องมีการใช้

ฝึกฝนอยู่เสมอ ก็จะคล่องแคล่ว และชำนาญ ในการใช้ภาษาถ้าหากเรียนแล้วไม่ได้ใช้นาน ๆ ก็ ลืมไปหมด หรือมีทักษะไม่ดีเท่าที่ควร

6. แรงจูงใจ (Motivation) เป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะเป็นสิ่งเร้าเพื่อจูงใจให้นักเรียนสนใจ เรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

.....
.....

จากหลักจิตวิทยาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบว่าในการสร้างแบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องคำนึงถึง จิตวิทยาเพื่อให้ได้แบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน และยังเป็นแนวทางใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจที่จะเรียนแบบฝึก ได้รับ ประสบการณ์ตรงจากการลงมือกระทำด้วยตนเองและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เพื่อนำไปสู่ความ สำเร็จในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ

6. หลักในการสร้างแบบฝึก

แบบฝึกเป็นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะความ ชำนาญแล้วยังช่วยให้สามารถจำบทเรียนได้นาน แบบฝึกที่ดี และมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีค ความหมายต่อผู้เรียน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีหลักก็คือว่าแบบฝึกที่สร้างนั้น ควรมีแนวทาง ไปในทางใด เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน การสร้างแบบฝึกที่ดีจึงควรมีหลักในการจัด ทำดังนี้

บาร์เน็ตท์ และคนอื่น ๆ (ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ. 2539:29; อ้างอิงจาก Barnett and others. 1969:11) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่า แบบฝึกที่ดีควรมีข้อเสนอแนะการใช้ ควรให้มีตัวเลือกแบบตอบจำกัดและตอบแบบเสรี คำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกเป็นข้อความ หรือเป็น แบบฝึกไม่ควรยาวเกินไปหรือยากแก่การเข้าใจ ถ้าต้องการให้ศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมี หลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้เรียน

ก่อน สวัสดิ์พาณิชย์ (2514:1-2) ได้เสนอแนะการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกจะต้องสอดคล้องกับทักษะที่ต้องการวัด
2. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ แต่มีหลายแบบในการฝึกแต่ละทักษะ
3. ให้ฝึกในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น เกม ทำแบบฝึกหัด
4. มีการประเมินเป็นขั้นตอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

พรณธิภา อ่อนแสง (2532:48) ได้สรุปหลักการทำแบบฝึกว่าควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก

3.1 ศึกษาปัญหาข้อบกพร่องของเด็กในการเรียนการสอน

3.2 ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้

3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา

3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก

3.5 กำหนดรูปแบบและการสร้างแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข
ประพันธ์ จำเริญ (2536:15) ได้ให้แนวทางในการดำเนินการสร้างแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมาย และวางแผนในการดำเนินการสร้างแบบฝึกหัด

2. วิเคราะห์ทักษะ และเนื้อหาวิชาที่ต้องการสร้างแบบฝึกหัด เป็นทักษะย่อย ๆ และเขียน
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมตามทักษะ และเนื้อหาย่อย ๆ นั้น

3. เขียนแบบฝึกหัดตามเนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ให้สอดคล้องกับ
หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ และจิตวิทยาพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน

4. กำหนดรูปแบบของแบบฝึกหัด

บรูคส์ (วิชัย เพ็ชรเรือง. 2531:73; อ้างอิงจาก Brook. 1960:212-215) ได้เสนอรูปแบบ
ของแบบฝึกที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษาไว้หลายชนิดดังต่อไปนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยนักเรียนเลียนแบบครู

2. การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประโยค (Transformation)

3. การแทนที่ โดยเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำสรรพนาม (Replacement)

4. การตอบโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนด

5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) กำหนดข้อความให้นักเรียน แล้วให้ตัด
ข้อความหรือหาข้อความมาเติม โดยยังคงความหมายเดิมไว้

6. การเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)

7. การย้ายที่คำ (Transposition) ให้ย้ายตำแหน่งคำ หรือเติมคำให้มีความหมายเหมือน
ข้อความที่กำหนดให้

8. การขยายความ (Exposition) จัดวางคำใหม่ให้เหมาะสมเพื่อขยายความ

9. จำกัดคำให้แคบลง (Contraction) โดยใช้คำเดียวแทนข้อความในประโยค

10. การรวมประโยค (Integration) รวมประโยค 2 ประโยค ให้เป็นประโยคเดียวกัน

.....

.....

จากหลักการและข้อเสนอแนะจากนักการศึกษาหลายท่านดังที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การ
สร้างแบบฝึกที่ใช้ฝึกทักษะทางภาษานั้นมีหลายรูปแบบ ต้องมีความเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก
ผู้สร้างควรคำนึงถึงความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความ
สัมพันธ์กับจุดประสงค์ที่วางไว้ มีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ ควรจัดทำให้จบเป็นเรื่อง ๆ รวมทั้งมีการ
ประเมินผล โดยแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้นักเรียนทราบทันทีทุกครั้ง นอกจากนี้

นักเรียนจะได้รับประโยชน์หรือคุณค่าจากการฝึกหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ และรวมทั้งการดูแลจากครูฝึกเป็นสำคัญ

7. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังต่อไปนี้

ริเวอร์ (River, 1968:97-105) กล่าวถึง ลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. นักเรียนควรมีโอกาสในการฝึกในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ มาก่อนแล้วจึงจะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งเป็นการสอนไม่ใช่การสอบ
2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงลักษณะเดียว
3. ควรฝึกให้เชื่อมโยงระหว่างโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. สิ่งที่ใช้ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบสั้น ๆ
5. ข้อความ หรือเนื้อหาที่ใช้ในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. ควรให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. ควรฝึกในสิ่งที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540:8-9) กล่าวว่าแบบฝึกที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดี และถูกต้อง ควรมีลักษณะดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองได้
2. ควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นาน และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
4. ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านใดด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. ควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจ
6. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ดี ใช้ได้อย่างถูกต้องมีหลักเกณฑ์ และมองสิ่งที่เขาได้รับการฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อผู้ฝึกตลอดไป

7. มีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้านเช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึกควรจัดทำให้มากพอ และควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อที่ว่าเด็กทั้งปานกลางและอ่อนจะทำได้ตามความสามารถ เพื่อให้เด็กนักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

8. ความรู้ความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. ควรได้รับการปรับปรุงควบคุมไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ทั้งในห้องและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นแบบฝึกที่ครูสร้างให้นักเรียนได้ฝึกหัด แล้วสามารถประเมินและจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

รัชนี ศรีไพพรรณ (2517:56) กล่าวไว้ว่า แบบฝึกที่ดีมีประโยชน์คือ ช่วยเสริมสร้างและเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ ความจำ แนวทางและทักษะในการแก้ไขปัญหาของนักเรียนที่ใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลการสอนของครู สามารถแก้ไขได้ตรงจุดแล้วสามารถ ใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลการเรียนของนักเรียน ทำให้ครูทราบข้อบกพร่องจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน ในแต่ละเรื่องแต่ละตอนและสามารถคิดหาทางช่วยเหลือแก้ไขได้ทันท่วงที แล้วยังช่วยให้นักเรียนทราบจุดอ่อนข้อบกพร่องของตนเองได้เช่นกัน ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนอยากทำแบบฝึกหัด และได้ฝึกฝนทักษะได้เต็มที่ ได้ตรงจุดที่ต้องการฝึก ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง คิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดเห็นออกอย่างมีระเบียบ ชัดเจน และรัดกุมเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าประหยัดทั้งเวลา และเงิน

.....

.....

จากข้อเสนอแนะของนักการศึกษาพอสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดี จะต้องเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ มีความชำนาญ ในการฝึกให้เกิดความชำนาญควรฝึกเพียงเรื่องเดียวในการฝึกนั้น ๆ มีคำอธิบายที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่ง่าย ใช้เวลาฝึกไม่นานเกินไป และสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีขึ้น จึงจะนับได้ว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์คุ้มค่าทั้งต่อผู้สอนและผู้เรียน เพื่อใช้แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีปัญหาได้

8. ประสิทธิภาพของแบบฝึก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532:494; อ้างอิงจาก ชัยยงค์พรหมวงศ์. ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน หรือแบบฝึกอยู่หลายประการ ดังนี้คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะผลิตออกมาจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้ว ผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกมาใช้ จึงควรมั่นใจว่าแบบฝึกนั้นมีประสิทธิภาพ ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการและ E_2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดนั้นคือ E_1/E_2 ใช้เกณฑ์ในเนื้อหาเป็นทศยะไว้ 80/80

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532:495; อ้างอิงจาก ชัยยงค์ พรหมวงศ์. ม.ป.ป.) เสนอวิธีคำนวณหาประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการคำนวณดังนี้

E_1 ได้จากการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

E_2 ได้จากการนำคะแนนผลการสอบหลังการทดสอบของผู้เรียนทั้งหมดรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึก และการยอมรับประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก มีผู้ให้เกณฑ์ดังนี้

เสาวณีย์ ลิกขาบัตินิต (2528:295) กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก นิยมตั้งไว้ 90 / 90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ และเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติไม่ต่ำกว่า 80 / 80

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532:495; อ้างอิงจาก ชัยยงค์ พรหมวงศ์. ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักจะตั้งไว้ 80 / 80, 85 / 85, หรือ 90 / 90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75 / 75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริง

อาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์ แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ 90 / 90 ก็ควรได้ไม่ต่ำกว่า 85.5 / 85.5

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ (2528:215) กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพของแบบฝึก มี 3 ระดับดังนี้คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึก สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เกิน 2.5 เปอร์เซนต์ขึ้นไป
2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึก เท่ากับเกณฑ์ หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซนต์
3. เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึก ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซนต์ถือว่า ยังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532: 496-497; อ้างอิงจาก ชัยยงค์ พรหมวงศ์. ม.ป.ป.)

- 1) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:1 แบบเดี่ยว (Individual Tryout 1:1)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความสนใจของนักเรียน และความเหมาะสมในด้านเวลา เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

- 2) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:10 แบบกลุ่ม (Small group Tryout 1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 (ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต ตรวจสอบงาน สัมภาษณ์ เพื่อค้นหาข้อบกพร่องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

- 3) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:100 ภาคสนาม (Field Tryout : 100)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 40-100 คน ให้นักเรียนคละกันทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับที่ตั้งไว้ จากเกณฑ์พิจารณา ประสิทธิภาพของแบบฝึกดังกล่าว ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไว้เป็น 75 / 75 โดยให้มีความคลาดเคลื่อนได้ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซนต์

9. การฝึกการเขียน

บัทท์ส์ (นิตยา กิจโร. 2530 : 44 ; อ้างอิงจาก Butts. 1974 : 2) ได้เสนอแนะหลักในการนำแบบฝึก ไปใช้ในการเรียนการสอน ดังนี้

1. อ่านและศึกษาวัตถุประสงค์ให้เข้าใจก่อน
2. ลองทำกิจกรรมในแบบฝึกดูว่าทำได้หรือไม่
3. พิจารณาเนื้อหาและกิจกรรมของแบบฝึกว่าสอดคล้องกันหรือไม่

4. พิจารณาวัตถุประสงค์ของแบบฝึกและกิจกรรมการเรียนรู้ว่าสอดคล้องกันหรือไม่
5. แบบฝึกนั้นเหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่
6. เตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้กับแบบฝึกให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรม
7. พิจารณาที่ใช้การฝึกที่เหมาะสมกันหรือไม่
8. อภิปรายร่วมกับนักเรียนหลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว เพื่อศึกษาถึงปฏิกิริยาตอบสนองของนักเรียนว่าเข้าใจหรือไม่

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 133-134) ได้เสนอกิจกรรมในการสอนฝึกการเขียน ในขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เกิดความแม่นยำได้แก่

ก. ด้านไวยากรณ์ ให้เขียนตามแบบฝึกที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น ฝึกจากตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้สถานการณ์ แบบฝึกหัดในรูปสนทนา และการขยายประโยค

ข. ด้านคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ด้วยวิธีหาคำที่มีความหมายตรงกัน ตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ การถอดความ และวิธีใช้คำเหล่านั้นในประโยค

ค. แบบฝึกหัดตามบทอ่านที่ทำไปแล้วในเรื่อง ให้เขียนตอบอย่างสั้น ๆ หรือเขียนสรุปเรื่อง หรือให้เขียนเรื่องใหม่ หรืออาจจะใช้วิธีเติมคำในช่องว่างให้ได้ความตามเรื่องที่ตนอ่านไปแล้วนั้น

2. การเขียนตามคำบอก เพื่อ

1. ฝึกให้นักเรียนตั้งใจฟัง และพยายามเขียนตามให้ถูก
2. ฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการเปลี่ยนเสียงคำพูดเป็นตัวอักษร
3. ทดสอบการสะกดคำ
4. ฝึกการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
5. ฝึกให้นักเรียนทำความเข้าใจเรื่องที่ตนกำลังฟังอยู่

3. การเขียนบรรยายภาพ หรือสิ่งของ

4. การเขียนเรียงความ

สรุปได้ว่า จากหลักในการนำแบบฝึกไปใช้ในการสอนฝึกทักษะในการเขียน ครูควรเตรียมแบบฝึกที่มีความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา จุดประสงค์และกิจกรรมที่สอดคล้องกัน เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เกิดความแม่นยำ ในด้านการใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ การบรรยายภาพในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเน้นความสามารถในการเขียนเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก มีดังนี้

จรรยาตัน หงษ์ประสงค์ (2524:97) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพ้องเสียงเพิ่มขึ้น โดยเปรียบเทียบผลการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ปรากฏคะแนนความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำพ้องเสียงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำพ้องเสียงถูกต้องมากที่สุด

ประยงค์ โชติการณ์ (2534 : 7) ได้ทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มทักษะภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิพัฒนราษฎร์บำรุง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 44 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นรา ชำรงสุข (2536:11) ได้ทดลองใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสฤทธิดิเดช จังหวัดจันทบุรี จำนวน 84 คน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ และความสนใจในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมและแบบฝึกมีความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรหัน นุตรคุณฐ์ (2540:75) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดปากท่อ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี จำนวน 27 คน จากการวิจัยพบว่า ผลการใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ภายหลังจากนักเรียนได้รับการฝึกแล้วทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการสอนสูงกว่าก่อนสอนและมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนให้สูงขึ้น

แมนจิรี และบาลด์วิน (นวลใย หนูมี. 2529:27; อ้างอิงจาก Mangieri and Baldwin. 1979:285-287) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำ เพื่อจะตัดสินใจว่าการเข้าใจความหมายของคำจะมีส่วนสัมพันธ์กับการสะกดคำมากน้อยเพียงใด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ในรัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 180 คน โดยใช้คำ 180 คำ ที่สุ่มมาจากหนังสือประมวลคำศัพท์ในคู่มือครูจำนวน 30,000 คำพบว่า ถ้านักเรียนทราบความหมายคำ

ศัพท์ที่เขียน นักเรียนจะสามารถเขียนสะกดคำนั้นได้ถูกต้อง แม้ว่าคำนั้นจะเป็นคำยาก ซึ่งประกอบด้วยกันหลายพยางค์ก็ตาม แสดงว่าการทราบความหมายของคำมีความสัมพันธ์กับการเขียนสะกดคำในระดับสูง

จากงานวิจัยที่กล่าวสรุปได้ว่า การนำแบบฝึกมาใช้ฝึกในการเขียนคำศัพท์ สะกดคำ การแต่งประโยค การสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร เป็นการพัฒนาความสามารถในการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และการทราบความหมายของคำศัพท์ที่เขียน จะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสร้างแบบฝึกที่มีรูปภาพเพื่อเป็นสื่อให้ทราบความหมายของคำ และช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในการฝึก สำหรับใช้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยนักเรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

บทที่ 3
วิธีดำเนินการใช้นวัตกรรม

ขอบเขตของการรายงาน

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย 1 เพื่อการทดลองใช้ คือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 9 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

กลุ่มเป้าหมาย 2 เพื่อการใช้นวัตกรรม คือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 39 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

ตัวแปรที่ใช้ในการรายงาน

ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(ผลการเรียนรู้) เรื่อง ทักษะการเขียนสะกดคำ
2. ทักษะ/ความสามารถเรื่อง การเขียนสะกดคำ
3. ความคิดเห็น/ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เนื้อหา/สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ ภาษาไทย

เรื่อง เสียงในภาษา(เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หรือเสียงสะกด)

ระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ระหว่างวันที่ 2 มิถุนายน 2551 ถึง 11 กรกฎาคม 2551
จำนวน 3 ชั่วโมง / สัปดาห์ รวม 18 ชั่วโมง

รูปแบบการทดลอง

การรายงานครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง รายงานผลรูปแบบ One Group Pretest Posttest Design (หนึ่งกลุ่มสอบก่อน – สอบหลัง)

ตารางที่ 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design

การทดสอบก่อนการใช้ แบบฝึกทักษะ	เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ	การทดสอบหลังการใช้ แบบฝึกทักษะ
T ₁	X	T ₂

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ (Pretest)

X หมายถึง การทดลองใช้แบบฝึกทักษะ

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะ (Posttest)

เครื่องมือที่ใช้ในการรายงาน

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. แผนการจัดการเรียนรู้

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ผลการเรียนรู้/ทักษะ ก่อนเรียนและหลังเรียน

4. แบบประเมินทักษะ/ผลงานการเขียนสะกดคำ

5. แบบสอบถามความคิดเห็น/ความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการรายงาน

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร เอกสาร ตำรา ขอบข่าย สาระกลุ่มวิชาภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้โดยให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์

การเรียนรู้ในหลักสูตรและเนื้อหา

3. ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4. นำร่างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ ด้านนวัตกรรม ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผล เพื่อขอคำแนะนำมาปรับปรุงในส่วนที่บกพร่อง

5. คำเนิการสร้างและปรับปรุงแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรเนื้อหา กระบวนการ ภาษาและการวัดผลประเมินผลตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(IOC : Index of Item Objective Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน	-1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง(IOC)

คำนวณค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum R &= \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ} \\ N &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ +1 และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC)จากการประเมินโครงร่างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3			
1.	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	0	+1	2	0.67	มีความสอดคล้อง
	1.2 มีความชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
2.	เนื้อหาสาระ						
	2.1 ตรงตามหลักสูตร						
	2.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์						
	2.3 ใ้ความรู้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ						
	2.4 ใ้งานสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ						
	2.5 ความเหมาะสมกับเวลา						
3.	กิจกรรมการเรียนรู้						
	3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์						
	3.2 ใ้งานสอดคล้องกับจุดประสงค์						
	3.3 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม						
4.	สื่อการเรียนการสอน						
	4.1 เหมาะสมกับเนื้อหา						
	4.2 มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน						
	4.3 เหมาะสมกับนักเรียน						
	4.4 รูปแบบเร้าใจนักเรียน						
5.	การวัดประเมินผล						
	5.1 วิธีวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์						
	5.2 เครื่องมือวัดผลสอดคล้องกับจุดประสงค์						
เฉลี่ย							

6. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบรายบุคคล โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง ½ จำนวน 3 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

เพื่อตรวจสอบจำนวนภาษาและลำดับของเนื้อหาให้เหมาะสม

7. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบกลุ่มเล็ก นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง ½ จำนวน 9 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 เพื่อตรวจสอบในด้านระยะเวลาแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ค่า E_1 และ E_2

8. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบภาคสนามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง ½ จำนวน 30 คน โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยนำผลจากแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมาตรวจสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 (E_1/E_2) ได้ค่า E_1 และ E_2

80 ตัวแรก(E_1) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบระหว่างการใช่แบบฝึกทักษะ

80 ตัวหลัง(E_2) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะ

2. แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน จำนวน 18 ชั่วโมง ประกอบด้วย

แผนที่ 1 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กก	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 2 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กค	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 3 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กบ	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 4 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กง	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 5 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 6 เรื่อง การเขียนตัวสะกดตามมาตราแม่ กม	จำนวน 3 ชั่วโมง

โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร เอกสาร ตำรา ขอบข่าย สาระกลุ่มวิชาภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3 และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้โดยให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร
2. ศึกษาการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนด้วยแบบฝึกทักษะ
3. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนด้วยแบบฝึกทักษะ
4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ด้าน

การสอนวิชาภาษาไทย ด้านเทคนิควิธีสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่างๆในแผนการจัดการเรียนรู้ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้และความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้อง(IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน	-1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง(IOC) คำนวณค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum R &= \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ} \\ N &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ +1 โดยผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะ แก้ไขเกี่ยวกับค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC)จากการประเมินโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3			
1.	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	0	+1	2	0.67	มีความสอดคล้อง
	1.2 มีความชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
2.	เนื้อหาสาระ						
	2.1 ตรงตามหลักสูตร						
	2.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์						
	2.3 ใ้บความรู้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ						
	2.4 ใ้บงานสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ						
	2.5 ความเหมาะสมกับเวลา						
3.	กิจกรรมการเรียนรู้						
	3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์						
	3.2 ใ้บงานสอดคล้องกับจุดประสงค์						
	3.3 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม						
4.	สื่อการเรียนการสอน						
	4.1 เหมาะสมกับเนื้อหา						
	4.2 มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน						
	4.3 เหมาะสมกับนักเรียน						
	4.4 รูปแบบเร้าใจนักเรียน						
5.	การวัดประเมินผล						
	5.1 วิธีวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์						
	5.2 เครื่องมือวัดผลสอดคล้องกับจุดประสงค์						
เฉลี่ย							

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านเกณฑ์แล้ว ไปดำเนินการสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 39 คน

3.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบจากเอกสารการวัดและประเมินผลต่าง ๆ

2. สร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งมีลักษณะเป็น ปรนัย

แบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ กำหนดการให้ค่าคะแนน ตอบถูกได้ คะแนน และตอบผิดได้ คะแนน

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ข้อสอบปรนัยวัดผลการเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำ(ตัวอย่าง)

	พฤติกรรมที่วัด					
	ค ว า ม ร ู้ ค ว า ม จ ำ	ค ว า ม เช ้ า ใจ	ก ว า ร น ำ ใ ้	ว ิ ค ร า ะ ห ์	ส ัง ค ะ ร า ห ์	ป ระ ม ิ น ค ำ
1.						
1.1	2	4	-	-	-	-
1.2	-	2	-	-	-	-
2.						
2.1	2	3	-	-	-	-
รวม	4	10	-	-	-	-

เกณฑ์การให้คะแนน

- 0 คะแนน เมื่อผู้สอบไม่ตอบ หรือ ตอบไม่ถูกเลย
- 1 คะแนน เมื่อผู้สอบสามารถเขียนข้อความหรือแสดงความสัมพันธ์ของตัวเลขเพื่อหาจำนวนเงินที่ขายไข่ได้ราคาต่ำหรือสูงกว่าราคาที่กำหนด
- 2 คะแนน เมื่อผู้สอบตอบว่าได้ราคาต่ำหรือสูงกว่าราคาที่กำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง เนื่องจากคำนวณผิดพลาด
- 3 คะแนน เมื่อผู้สอบตอบว่าขายไข่ได้ราคาต่ำกว่าราคาที่กำหนด แต่คำนวณผิดพลาด

4 คะแนน เมื่อผู้สอบตอบว่าขายไข่ได้ราคาต่ำกว่าราคาที่กำหนด และคำนวณจำนวนเงินได้ถูกต้อง

3. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผล ได้แก่

.....
ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objectives Congruence : IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน + 1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบทดสอบโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง(IOC) คำนวณค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ เท่ากับ โดยผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะะ

4.นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยาซึ่งไม่ใช่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

5. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) เกณฑ์ความยากของข้อสอบกำหนดไว้ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) เกณฑ์อำนาจจำแนกของข้อสอบกำหนดไว้ 0.20 ขึ้นไป ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ..... และค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ.....

6. นำแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ หากความเชื่อมั่นแบบทดสอบโดยใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน KR-20 เกณฑ์การหาความเชื่อมั่นของข้อสอบกำหนดไว้ .80 ขึ้น ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ

7. นำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์แล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 39 คน เพื่อนำไปเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. แบบสอบถามความคิดเห็น / ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบสอบถามความคิดเห็น / ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ฉบับ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นตามวิธีของเบสท์

(Best 1986 : 181 - 182)

2. สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่สอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ ลิเคิร์ต ข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ โดยกำหนดค่าระดับความคิดเห็นแต่ละช่วงคะแนนและความหมาย ดังนี้

ระดับ 1	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย
ระดับ 3	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก
ระดับ 5	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด

สำหรับการให้ความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้ค้นคว้าได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมายโดยได้จากแนวคิดของเบสท์ (Best 1986 : 195) การให้ความหมาย โดยการให้ค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านและรายข้อ ดังนี้

1.00 - 1.50	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด
1.51 - 2.50	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย
2.51 - 3.50	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
3.51 - 4.50	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก
4.51 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสม / เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด

3. นำแบบสอบถามความคิดเห็นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้แก่

1.....2.....3.....เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้ และการประเมินที่ถูกต้อง และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ IOC (Index of Item Objectives Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจ ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนน -1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็น โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ..... โดยผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะในการปรับปรุงแบบสอบถามความคิดเห็น

4. นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแล้ว ไปสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 30 คน ในชั้นหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มใหญ่

5. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ Cronbach เกณฑ์การหาความเชื่อมั่นกำหนดไว้ 0.80 ขึ้นไป ได้ค่าเท่ากับ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง เสียงในภาษา(เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หรือเสียงสะกด) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 50 ข้อ กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ใช้เวลาในการทดสอบชั่วโมง

2. ดำเนินการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวนชุด
เรื่อง..... ชั้น..... โดยก่อนเรียน
ด้วย..... ผู้รายงานให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบย่อยก่อนเรียนของนวัตกรรมแต่ละเล่มของบทเรียน จากนั้นเรียนด้วยนวัตกรรมแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขณะเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้รายงานให้กลุ่มเป้าหมายตอบคำถามของบทเรียนลงในกระดาษคำตอบ เมื่อเรียนนวัตกรรมเสร็จ ผู้รายงานให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบย่อยหลังเรียน

3. เมื่อสิ้นสุดการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งชุดแล้ว ผู้รายงานให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อดูพัฒนาการของนักเรียน

1.....

.....

2.....

.....

3.....

.....

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ โดยใช้ร้อยละ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่

3. สอบถามความคิดเห็น ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ร้อยละค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

สูตรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนน

N = จำนวน

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \frac{\sum (X - \bar{X})}{N}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum (X - \bar{X})$ = ผลรวมของคะแนนลบด้วยคะแนนเฉลี่ย

N = จำนวน

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

α = สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

n = จำนวนข้อ

S_i^2 = คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ

S_t^2 = คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้คูเคอร์-ริชาร์ดสัน (KR-20)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

r_{tt} = สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

n = จำนวนข้อ

S_t^2 = คะแนนความแปรปรวนทั้งหมด

p = สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q = สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ = $1 - p$

สถิติทดสอบสมมติฐานทีแบบไม่อิสระ

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

t = ค่าที

D = ผลต่างของคะแนน

n = จำนวนคน

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1)

$$E1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

E1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการ

X = คะแนนแบบฝึกหัดในแต่ละหน่วยของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

A = คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดในแต่ละหน่วยของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกด
คำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

N = จำนวนผู้เรียน

ประสิทธิภาพของผลผลิต (E2)

$$E2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100$$

E2 = ประสิทธิภาพของผลผลิต

Y = คะแนนของหลังเรียน

B = คะแนนเต็มของคะแนนสอบหลังเรียน

N = จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงาน เรื่องการสะกดคำ การเขียนบทสนทนา การเขียนบรรยายภาพ ในครั้งนี้เป็นลักษณะการรายงานเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุศคุ้มวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 7 คน ตัวแปรที่ศึกษา (variable) ตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้ ตัวแปรต้น (independent variable) ได้แก่ แบบฝึก ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเขียนสะกดคำ การเขียนบทสนทนา การเขียนบรรยายภาพ และความคิดเห็นระยะเวลา (time) ใช้เวลาทดลอง 8 ชั่วโมง เนื้อหา (content) เนื้อหาประกอบด้วย การสะกดคำศัพท์ การเขียนบทสนทนา การเขียน การบรรยายภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการรายงานครั้งนี้ ได้แก่ แบบฝึก แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบสอบถามความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ซึ่งผู้รายงานได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองเพื่อเป็นการตอบวัตถุประสงค์และข้อคำถามของการรายงาน ผู้รายงานได้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1

ก. ผลการสร้างแบบฝึก รายละเอียด ดังแนบในภาคผนวก

ข. ประสิทธิภาพของแบบฝึก

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึก

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก รายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอนมีดังนี้

ตอนที่ 1 ประสิทธิภาพของ แบบฝึก มีเนื้อหาประกอบด้วย

1. คำศัพท์
2. บทสนทนา
3. การบรรยายภาพ

ผลการทดลองใช้แบบฝึก ครั้งที่ 1 (รายบุคคล)

การทดลองใช้ แบบฝึก ครั้งที่ 1 ซึ่งมีผู้เรียนจำนวน 3 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่

1. เด็กหญิงปานตะวัน จ่านางศาสตร์
2. เด็กหญิงเจนจิรา อ้อนอุบล
3. เด็กชายทศพร เหวชัยภูมิ

ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ทดลองเป็นรายบุคคลตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 60 / 60 เพื่อตรวจสอบ
สำนวนภาษาและลำดับเนื้อหาปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าคะแนนประสิทธิภาพในแต่ละชุดและภาพรวมของรายบุคคล

คนที่	ชุดที่1	ชุดที่2	ชุดที่3	ชุดที่4	ชุดที่5	รวม	หลังเรียน
1	12	12	11	12	12	59	32
2	12	14	12	13	13	64	31
3	13	13	13	12	12	63	33
รวม	37	39	36	37	37	186	96
ค่าปสภ	61.67	65.00	60.00	61.67	61.67	62.00	64.00

- ปสภ = ประสิทธิภาพ
- ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของ แบบฝึก ครั้งที่ 1 (รายบุคคล)

กลุ่มทดลอง	ประสิทธิภาพของ		เกณฑ์การประเมิน
	ประสิทธิภาพของ กระบวนการ (E1)	ประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์ (E2)	
แบบฝึกระหว่างเรียน	62.00		60.00
แบบทดสอบหลังเรียน		64.00	60.00

จากตารางที่ 1 พบว่าประสิทธิภาพของ แบบฝึก ครั้งที่ 1 (รายบุคคล) พบว่าร้อยละของคะแนน
เฉลี่ยที่ทำแบบฝึกระหว่างเรียน มีค่าเท่ากับ 64.00 แสดงว่าประสิทธิภาพของ แบบฝึก มีค่าเท่ากับ
62.00 / 64.00 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 60 / 60 ปรากฏว่า แบบฝึก ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูง
กว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องของ แบบฝึก จากการ
ทดลองใช้ครั้งที่ 1 (รายบุคคล) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องของแบบฝึกจากการทดลองใช้ครั้งที่ 1 (ราย
บุคคล)

ข้อบกพร่องที่พบ	การปรับปรุงแก้ไข
1. เวลาจำกัด	1. ให้นักเรียนนำไปศึกษานอกเวลาเรียน

2. รูปภาพเล็ก	2. ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้น
3. แบบฝึกมาก	3. ลดจำนวนลง

ข้อบกพร่องต่างๆได้มาจากการสังเกตและการสอบถามนักเรียนหลังจากเรียนเนื้อหาทั้งหมด แล้วผู้รายงานได้นำข้อบกพร่องต่างๆที่พบไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปทดลองครั้งต่อไป

ผลการทดลองใช้ แบบฝึก ครั้งที่ 2 (กลุ่มย่อย)

การทดลองใช้ แบบฝึก ครั้งที่ 2 ซึ่งมีผู้เรียนจำนวน 9 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่

1. เด็กชายกิตติ อรสิน
2. เด็กชายคมกริช เกิดสมบัติ
3. เด็กหญิงปิยะพร แก้วอุตร
4. เด็กชายธนพร ภิรมย์ศรี
5. เด็กชายธีระพล คนบำรุง
6. เด็กชายพิพัฒน์ โคตรประทุม
7. เด็กชายสุริยะ แสงทอง
8. เด็กชายอภิเดช เหล่าอุด
9. เด็กชายพยัคฆ์ อาสาสู

ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ทดลองเป็นกลุ่มย่อย ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70 เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเวลา ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าคะแนนประสิทธิภาพในแต่ละชุดและภาพรวมของรายกลุ่ม

คนที่	ชุดที่1	ชุดที่2	ชุดที่3	ชุดที่4	ชุดที่5	รวม	หลังเรียน
1	14	16	14	13	16	73	38
2	13	13	15	14	14	69	37
3	14	14	16	15	15	74	39
4	15	13	13	15	14	70	39
5	13	15	14	15	15	72	38
6	14	16	15	13	15	73	37
7	15	13	15	14	15	72	36
8	15	13	14	15	15	72	36
9	16	15	16	15	15	77	35
รวม	129	128	132	129	134	652	335

ค่าปสภ	61.67	65.00	60.00	61.67	61.67	72.44	74.44
--------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

● ปสภ = ประสิทธิภาพ

ตารางที่ 4 ประสิทธิภาพของ แบบฝึก ครั้งที่ 2 (รายกลุ่มย่อย)

กลุ่มทดลอง	ประสิทธิภาพของ		เกณฑ์การประเมิน
	ประสิทธิภาพของ กระบวนการ (E1)	ประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์ (E2)	
แบบฝึกระหว่างเรียน	72.44		70.00
แบบทดสอบหลังเรียน		74.44	70.00

จากตารางที่ 4 แบบฝึกที่ได้ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพครั้งที่ 2 (รายกลุ่มย่อย) พบว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ทำแบบฝึกระหว่างเรียนมีค่าเท่ากับ 72.44 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนถูกต้อง มีค่าเท่ากับ 74.44 แสดงว่าประสิทธิภาพของ แบบฝึกมีค่าเท่ากับ $72.44 / 74.44$ เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 70/70 ปรากฏว่าแบบฝึก ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องของ แบบฝึก จากการทดลองใช้ครั้งที่ 2 (รายกลุ่มย่อย) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องของ แบบฝึก จากการทดลองใช้ครั้งที่ 2 (รายกลุ่มย่อย)

ข้อบกพร่องที่พบ	การปรับปรุงแก้ไข
1. เวลาจำกัด	1. ให้นักเรียนนำไปศึกษานอกเวลาเรียน
2. รูปภาพเล็ก	2. ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้น
3. แบบฝึกมาก	3. ลดจำนวนลง

ข้อบกพร่องต่างๆ ได้มาจากการสังเกตและการสอบถามนักเรียนหลังจากเรียนเนื้อหาทั้งหมด แล้วผู้

รายงานได้นำข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปทดลองครั้งต่อไป ผลการทดลองใช้แบบฝึก ครั้งที่ 3 (กลุ่มใหญ่)

การทดลองใช้แบบฝึก ครั้งที่ 3 ซึ่งมีผู้เรียนจำนวน 24 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่

1. เด็กชายสหรัฐ จิตรนอก
2. เด็กชายวิษณุกร พนาลัย
3. เด็กชายยุทธนา วงษ์ษา
4. เด็กหญิงกฤติยาภรณ์ พิมสาร
5. เด็กหญิงกัญญารัตน์ คุ่มไข่น้ำ
6. เด็กหญิงกุลวดี พรชัยภูมิ
7. เด็กหญิงเจนจิรา เปิดสูงเนิน
8. เด็กหญิงบุญสิรินทร เนื่องกลาง
9. เด็กหญิงบุษบา ศรีจำปา
10. เด็กหญิงปวีณา ชาติเสร็จ
11. เด็กหญิงปิยะพร แก้วอุคร
12. เด็กหญิงเปรมฤทัย หนองภักดี
13. เด็กหญิงพนิดา สบายจิตต์
14. เด็กหญิงยุภาพร คำป้อม
15. เด็กหญิงวรรษญา ดาทอง
16. เด็กหญิงศิริพร จอกนาค
17. เด็กหญิงศรัญญา พรประภา
18. เด็กหญิงสุพัตรา ชาวดอน
19. เด็กหญิงอนงค์ วาดงูเหลือม
20. เด็กหญิงกัลยา คอบุตร
21. เด็กหญิงกาญจนา หาทรัพย์
22. เด็กหญิงจันทร์เพ็ญ บุตรศรี
23. เด็กหญิงจิราพร ศรีเลิศ
24. เด็กหญิงเจนจิรา อ่อนอุบล

ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ทดลองเป็นกลุ่มใหญ่ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเวลา เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบข้อคำถามของการรายงานข้อที่1 แบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80 หรือไม่ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงค่าคะแนนประสิทธิภาพในแต่ละชุดและภาพรวมของรายกลุ่มใหญ่

คนที่	ชุดที่1	ชุดที่2	ชุดที่3	ชุดที่4	ชุดที่5	รวม	หลังเรียน
1	15	16	15	16	18	80	45
2	16	17	17	17	18	85	44
3	17	15	18	18	16	84	44
4	16	16	16	16	17	81	45
5	17	18	17	17	15	84	42
6	18	17	18	18	18	87	44
7	16	18	15	16	16	81	45
8	17	16	16	17	15	81	45
9	18	17	17	15	17	84	46
10	16	18	18	16	17	85	45
11	17	18	16	17	17	85	45
12	18	16	17	15	19	85	42
13	19	17	158	16	15	82	43
14	17	17	16	17	18	85	43
15	18	17	17	15	18	85	43
16	16	19	15	15	16	81	44
17	17	17	16	16	17	83	43
18	18	18	16	19	18	89	42
19	16	16	17	15	16	80	42
20	17	17	18	16	17	85	42
21	16	18	18	18	18	88	42
22	17	16	19	16	18	86	45
23	15	17	17	18	18	85	45
24	16	18	18	18	18	88	44
รวม	403	409	402	397	408	2019	1053
ค่าปก	83.96	85.21	83.75	82.71	85.00	84.13	87.75

ตาราง 7 ประสิทธิภาพของแบบฝึก ครั้งที่ 3 (รายกลุ่มใหญ่)

กลุ่มทดลอง	ประสิทธิภาพของ		เกณฑ์การประเมิน
	ประสิทธิภาพของ กระบวนการ (E1)	ประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์ (E2)	
แบบฝึกระหว่างเรียน	84.13		80.00
แบบทดสอบหลังเรียน		87.75	80.00

จากตาราง 7 พบว่าแบบฝึกที่ได้ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพ พบว่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนถูกต้อง มีค่าเท่ากับ 87.75 แสดงว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกมีค่าเท่ากับ 84.13/87.75 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 75 / 75 ปรากฏว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งยอมรับสมมติฐานการรายงาน ข้อที่ 1 ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามของการรายงานข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึก มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึก

คนที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	ก่อนเรียน	หลังเรียน	พัฒนาการ
1	เด็กชายพรานไกร เจนชัย	20	45	25
2	เด็กชายธรา วรรณะวิจิตร	15	44	29
3	เด็กชายพรเทพ สว่างแสง	18	44	26
4	เด็กชายสาธิต ยาวี้น	18	45	27
5	เด็กชายศุภกิจ ดั่งโพนทอง	18	42	23
6	เด็กหญิงบุษกร เกษนอก	19	44	24
7	เด็กหญิงศิริมา นานีเม้ง	20	45	25
ค่าเฉลี่ย		21.50	43.88	22.38
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน		2.77	1.26	3.37

จากตารางที่ 8 คะแนนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึก พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 21.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.77 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 43.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.26 และคะแนนพัฒนาการ เท่ากับ 22.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.37

ตารางที่ 9 คะแนนแบบวัดทักษะของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึก

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามของการรายงานข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ แบบฝึก มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
	X	S.D.	แปลความ	ลำดับที่
1. เนื้อหาของแบบฝึก	3.80	0.80	มาก	9
2. รูปแบบของแบบฝึก	4.22	0.79	มาก	1
3. ขั้นตอนกิจกรรมของแบบฝึก	3.99	0.80	มาก	5
4. ความเข้าใจในการใช้แบบฝึก	4.00	0.77	มาก	4
5. ความสวยงามของแบบฝึก	3.93	0.78	มาก	7
6. การเตรียมพร้อมของครูผู้สอน	3.98	0.80	มาก	6
7. คำชี้แจงและคำอธิบายของครู	4.11	0.87	มาก	3
8. ความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมของครู	4.15	0.87	มาก	2
9. การติดตามดูแลในการใช้แบบฝึก	3.82	1.00	มาก	8
10. เสริมแรง การให้กำลังใจของครูผู้สอน	3.79	1.14	มาก	10
รวม	3.98	0.58	มาก	

จากตารางที่ 9 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก ภาพรวมมีความคิดเห็นต่อแบบฝึก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($X = 3.98$, $S.D. = 0.58$) เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับดังนี้ รูปแบบของแบบฝึก ($X = 4.22$, $S.D. = 0.79$) การติดตามดูแลในการใช้แบบฝึก

($X = 4.15$, $S.D. = 0.87$) คำชี้แจงอธิบายของครู ($X = 4.11$, $S.D. = 0.87$) ความเข้าใจในการใช้แบบฝึก ($X = 4.00$, $S.D. = 0.77$) ขั้นตอนกิจกรรมของแบบฝึก ($X = 3.99$, $S.D. = 0.80$) การเตรียมพร้อมของครูผู้สอน ($X = 3.98$, $S.D. = 0.80$) ความสวยงามของแบบฝึก ($X = 3.93$, $S.D. = 0.78$) การติดตามดูแลในการใช้แบบฝึก ($X = 3.82$, $S.D. = 1.00$) เนื้อหาของแบบฝึก ($X = 3.80$, $S.D. = 0.80$) การเสริมแรงให้กำลังใจของครูผู้สอน ($X = 3.79$, $S.D. = 1.14$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงานเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้เป็นลักษณะการรายงานเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุศุมวิทวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 7 คน เป็นตัวแปรที่ศึกษา (Variable) ตัวแปรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคิดเห็น ระยะเวลา (time) ใช้เวลาทดลอง 8 ชั่วโมง เนื้อหา (content) เนื้อหาประกอบด้วย

1. แบบฝึกการสะกดคำ จำนวน 10 แบบฝึก
2. แบบฝึกการเขียนบรรยายภาพ จำนวน 3 แบบฝึก

เครื่องมือที่ใช้รายงานครั้งนี้ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ แบบฝึกการเขียนบรรยายภาพ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบสอบถามความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าทีแบบไม่อิสระ ค่าประสิทธิภาพ E1 / E2 ซึ่งผู้รายงานได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองเพื่อเป็นการตอบวัตถุประสงค์และข้อคำถามของการรายงาน ผู้รายงานได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการรายงาน

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงานเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกด ในครั้งนี้สามารถสรุปผลการรายงานได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึก มีค่าเท่ากับ 84.13 / 87.75 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 75 / 75 ปรากฏว่า แบบฝึก ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งยอมรับสมมติฐานการรายงาน ข้อที่ 1
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน มีคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งยอมรับสมมติฐานการรายงาน ข้อที่ 2
3. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก ภาพรวมมีความคิดเห็นต่อ แบบฝึก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการรายงาน

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงานเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกด ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลการรายงานได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึก มีค่าเท่ากับ $84.13 / 87.75$ เมื่อเทียบกับเกณฑ์ $75 / 75$ ปรากฏว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งยอมรับสมมติฐานการรายงาน ข้อที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากแบบฝึก สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้าน แบบฝึก ด้านเนื้อหาและด้านวัดผล และหาประสิทธิภาพกับนักเรียนรายบุคคล รายกลุ่มย่อย และรายกลุ่มใหญ่ และปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์ และแบบทดสอบที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ โดยมีผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบและได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ โดยหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นก่อนที่จะนำไปใช้ จึงทำให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ

.....งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 4 – 5 คน.....

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ แบบฝึกมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งยอมรับสมมติฐานการรายงาน ข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นประสบการณ์ที่ไม่เคยได้รับมาก่อน เนื่องจากการเรียนแบบเดิม ใช้การเรียนในห้องเรียน โดยครูเป็นผู้บรรยาย สาธิต และให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ซึ่งนักเรียนไม่เคยใช้แบบฝึกในการเรียนรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ถูกควบคุม สามารถนำตนเอง เห็นคุณค่าในสิ่งที่ทำ ไม่เกิดความตึงเครียด ไม่เกิดปฏิกิริยาในลักษณะการต่อต้าน สามารถอภิปรายประสบการณ์ที่มีประโยชน์ต่อผู้ร่วมการเรียนรู้ ได้ส่งเสริมให้ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำท่ายในการเรียนรู้จากการออกแบบให้มีลักษณะเชิงลึก ลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก อาศัยจุดเด่นด้านสี กราฟฟิก รูปภาพในการจูงใจผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ

.....ยกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมา 3-5 คน.....

3. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก ภาพรวมมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นประสบการณ์ที่ไม่เคยได้รับมาก่อน เนื่องจากการเรียนแบบเดิมใช้การเรียนในห้องเรียนโดยครูเป็นผู้บรรยาย สาธิต และให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ซึ่งนักเรียนไม่เคยใช้แบบฝึกในการเรียนรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ถูกควบคุม สามารถนำตนเอง เห็นคุณค่าในสิ่งที่ทำ ไม่เกิดความตึงเครียด ไม่เกิดปฏิกิริยาในลักษณะการต่อต้าน สามารถอธิบายประสบการณ์ที่มีประโยชน์ต่อผู้ร่วมการเรียนรู้ ได้ส่งเสริมให้ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำทนายในการเรียนรู้จากการออกแบบให้มีลักษณะเชิงลึก ลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก อาศัยจุดเด่นด้านสี กราฟฟิก รูปภาพในการจูงใจผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ (งานวิจัย)
.....ยกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมา 3-5 คน.....

ข้อเสนอแนะการรายงาน

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงานเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกด ในครั้งนี้สามารถเสนอแนะการรายงานได้ดังนี้

1. ผลการรายงาน พบว่าคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ 10 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือการเสริมแรงให้

กำลังใจของครูผู้สอน ดังนั้น ในการนำไปใช้ครั้งต่อไป ควรส่งเสริมและเสริมแรงให้กำลังใจของครูผู้สอนเพิ่มขึ้น เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ในการนำแบบฝึกไปใช้ ผู้สอนควรมีการยืดหยุ่นในเรื่องของเวลา โดยให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองที่บ้าน หรือที่อื่นๆนอกห้องเรียน หรือที่นักเรียนมีความพร้อม โดยไม่จำกัดสถานที่และเวลา

3. ก่อนดำเนินการสอนจริงครูควรบรรยายประกอบการเรียน โดยใช้แบบฝึกเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น

การเผยแพร่

การรายงานครั้งนี้เป็นการรายงานการใช้แบบฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุดชุมพุงวิทยา อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยได้เผยแพร่เอกสารไปยังโรงเรียนต่างๆในเขตอำเภอเมืองชัยภูมิ จำนวน 5 โรงเรียน ผลการตอบรับการใช้งานวัดกรรมดังกล่าวเป็นที่พอใจ.

1. โรงเรียนบ้านหนองคอนไทย
2. โรงเรียนบ้านลาดใหญ่
3. โรงเรียนบ้านห้วยบงเหนือ

คะแนนเฉลี่ยความคิดเห็น (Descriptive Statistics)

ข้อ	N	Mean	Std. Deviation
ข้อ 1	24	3.7983	.80007
ข้อ 2	24	4.2159	.78735
ข้อ 3	24	3.9858	..80051
ข้อ 4	24	4.0028	.76794
ข้อ 5	24	3.9290	.78305
ข้อ 6	24	3.9801	.79683
ข้อ 7	24	4.1080	..87364
ข้อ 8	24	4.1477	.87106
ข้อ 9	24	3.8239	1.00011
ข้อ 10	24	3.7898	1.13535
รวม	24	3.9781	.52775
Valid N (Listwise)	24	-	-